

CHƯƠNG MỘT

DINH THỰ VƯỜN HỒNG

Bạn phải thấy Nhí cơ, lúc em vui mình giữa lớp rèm xe ngựa, trên quảng đường ra ga xe lửa cùng bố và cô gia sư Bông Biêng. Bộ váy trắng em mặc nào là xếp li, nào là may bông lại còn thêu hoa, thật xứng với con gái ông chủ nhà băng – bố đang ngồi cạnh em, miệng cười tủm tỉm. Vành mũ cói trắng vừa rộng vừa mềm, rủ xuống khuôn mặt em nhợt nhạt dù xinh xắn, những dải ruy băng trắng tinh phồng tướng thì buông lơ lửng che hết mớ tóc vàng óng ả, chỉ hở ra đôi mắt em màu lam thăm thẳm cùng bờ môi ửng hồng. À, bờ môi ấy cũng chẳng tươi hồng như phải thế, bởi suốt mùa đông đẳng đẳng, rồi lại cả mùa xuân lạnh lẽo, khó chịu cứ phải quanh quẩn trong căn nhà phố bé thế khiến em ốm yếu.

Nhưng giờ đây, khi trăm hoa bùng nở, muôn chim véo von trên những vòm xanh mơn mớn, em cùng cô Bông Biêng sẽ về nghỉ suốt mùa hè tại Vườn Hồng – dinh thự thôn dã đẹp xinh mà bố vừa mua.

“Con yêu ơi, đừng thấy cô đơn nhé.” Bố em vừa dặn vừa nắm lấy bàn tay em xiu xiu trong bàn tay mình to bản, rần rỏi. “Bố đã dặn cô Bông Biêng cứ để con chạy nhảy thỏa thuê, thế mới mong đôi má con nhợt nhạt thế này hồng hào trở lại.”

Mắt Nhí sáng lấp lánh. Chạy nhảy thỏa thuê thì đúng là điều mới mẻ cực kì, chỉ thoáng nghĩ thôi em đã vui biết mấy.

“Ừ thì có mỗi cô Bông Biêng đây bầu bạn cùng con,” bố nói tiếp, “nhưng còn người ăn kẻ ở trong nhà nữa, con à, mà bố nghe nói nhà mới đẹp lắm kìa.

Này cục cưng ơi, cùng lắm vài ngày thôi là bố sẽ ào về với con, lúc bấy giờ hãy kể bố nghe xem con thích nhà mới ra sao nhé. Cô Bông Biêng chỉ trông nom, săn sóc con thôi, yên tâm là không phải học hành gì đâu. Con cứ việc ăn này, ngủ này, rồi lại đùa chơi, cứ việc lớn phổng hống hào, con nhé.”

Cô bé Nhí nhà ta sung sướng lắng nghe lời bố, và em chắc mẩm mình sẽ nghỉ ngơi chơi nhảy đã đời. Tiện thể, tên khai sinh của em là Evangeline Josephine Freeland, nhưng bố mẹ luôn gọi em là Nhí từ thuở lọt lòng, vậy nên thi thoảng em cũng quên bống cái tên mỹ miều Evangeline Josephine luôn.

Vì mẹ Nhí đau ốm luôn nên ông ngoại phải đưa mẹ sang tận châu Âu, tìm đủ cách chữa trị, và mẹ nén lòng giao em cho cô gia sư Bông Biêng kĩ tính săn sóc. Còn bố em, bố Freeland, dù yêu thương con hết mực nhưng chẳng thể dành nhiều thời gian bên em vì trăm công nghìn việc.

“Con ơi, hè này con sẽ thành Công chúa cai quản Vườn Hồng, bố hứa sớm đến đây, nghiêng mình diện kiến công chúa đấy.”

Điều bố canh cánh trong lòng là Nhí lớn lên cũng mong manh, yếu ớt như mẹ em; dĩ nhiên bố chưa từng để em hay biết nỗi lo ấy. Bố tự nhủ nếu không khí trong lành và thiên nhiên thoáng đãng có thể làm công chúa nhỏ hoạt bát, mạnh khỏe thì cứ vậy đi. Ông tắt tay mua dinh thự Vườn Hồng, hầu như chỉ vì con gái rượu.

Trong nháy mắt, Nhí đã thấy mình ở ga xe lửa, bước lên toa tàu hạng sang, rồi được bố thăm thiết hôn tạm biệt hồi lâu. Ông Freeland đứng trên sân ga, vẫy tay chào, còn đoàn tàu chậm chậm chuyển bánh, trôi về đồng nội ngọt ngào, trong trẻo.

Cô bé mến Vườn Hồng ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Dinh thự mát mẻ đấy, mà cũng nhuộm tràn ánh nắng, ắt hẳn thú vị hơn căn nhà phố ngọt nhạt, kiểu cách. Vườn Hồng xây theo lối cổ xưa, nhưng vẫn toát lên nét tươi xinh, mặt nào cũng có cửa, đầu hồi và hàng hiên rộng rãi. Trước nhà, thảm cỏ xanh mượt trải rộng hàng mẫu đất, rải rác bụi cây, điểm xuyết hoa rực rỡ trồng thành luống. Bốn phía đều có lối đi uốn lượn, rải toàn sỏi trắng, tỏa ra mọi hướng trong khuôn viên,

tựa như tấm bản đồ khám phá thế giới, cô bé Nhí cứ tưởng tượng ra như vậy.

Từ ngày đầu tới đây, Nhí đã vô cùng hăm hở, háo hức khám phá. Cô Bông Biêng hoàn toàn nghe theo lời dặn, để cô bé tung tăng chạy nhảy. Nhí chỉ ngồi yên trong nhà vào giờ ăn, em ăn ngon miệng ra trò, rồi lại ào đi hái hoa bắt bướm, ngó nghiêng chuồng ngựa, thăm thú sân phơi, hoặc ngồi bên bờ sông dõi theo mấy khúc cây dạt. Đôi lúc, gặp con thuyền lướt trên vùng nước xanh mênh mông, em nhảy cẫng lên, vỗ tay đồm độp vì vui thích. Dòng sông sớm trở thành chốn nghỉ mê say của bé con, với đôi bờ biêng biếc cùng triển cỏ thoải dần về mép nước.

Về phần Bông Biêng, cô thỏa sức nằm đung đưa cánh võng dưới hiên nhà, vừa đọc sách vừa thư giãn. Cô chẳng buồn để mắt đến Nhí, bởi nhẽ bé con có hề hấn gì đâu, ngoài chiếc váy rách, hay khuôn mặt nhăm nhem.

Ngày nọ, ăn sáng xong là ào ra bãi cỏ như mọi bữa, Nhí bỗng để ý thấy có con đường nhỏ dẫn tới một lối cửa hé mở kín đáo trên hàng rào vừa cao vừa chắc. Nhí chưa từng theo lối này, và dù hôm nào cũng thấy hàng rào nhưng em không ngờ con đường nhỏ chạy xuyên sang cả bên kia. Chà chà, máu phiêu lưu trong em nổi lên.

“Mình phải xem thế nào.” Nhí thầm nhủ.

Rón ra rón rén, lạo xà lạo xạo, đôi chân tin hìn bước trên sỏi, chẳng mấy chốc, em đã vượt qua hàng rào chắc chắn, sang phía bên kia.

Nhí dừng bước, nhìn quanh. Ngay trước mắt em là căn nhà nhỏ ấm cúng phủ kín dây leo, hoa nở ngập tràn. Lối vào nhà nằm ngay dưới chân dây, có cậu bé ngồi chặn lối đang chậm chậm xếp sỏi vào mũ rơm rộ vàng.

CHƯƠNG HAI

CẬU BÉ NHẢNH

Cậu bé này nhỏ hơn Nhí chừng một, hai tuổi, nhìn mũm ma mũm mĩm. Cậu ngồi choãi chân, cặp mắt đen láy sừng sốt nhìn “vị khách” tình cờ. Mấy lọn tóc nâu xòa xuống vầng trán rộng, cậu mặc quần áo vải thô nhưng gọn gàng lắm nhé.

Trong giây lát, cậu bé ngừng chơi, nhìn chăm chăm cô bé; thế rồi mắt cậu sụp xuống, mấy ngón tay ngượng ngịu mân mê đồng sỏi trắng.

“Đằng ấy là ai?” Cô bé hỏi, giọng hồn nhiên thơ trẻ. Em thích thú, tò mò nhìn bạn mới.

“Nhánh.” Tiếng đáp lí nhí.

“Nhánh nào cơ?” Cô bé chưa thôi.

“Nhánh Tôm Bằm⁽¹⁾.” Cậu bé mấp máy môi.

“Tên chả có nghĩa gì thế nhí.” Nhí bảo.

Hình như lời đó làm phiền lòng người bạn nhỏ.
Cậu khẽ ngược lên, xem chừng thẹn, rồi nói to hơn:

“Bố Tôm Bằm cắt cỏ ấy, còn
chăm cho hoa nở nữa kìa. Tớ là
con bố Tôm Bằm.”

“À,” Nhí tiếp lời, “chú
Thompson. Chú làm vườn, tớ
biết rồi, mấy người làm vườn sẽ
ươm hoa, cắt cỏ.”

Cậu bé gật đầu tạt hai lần,
tỏ ý đúng như vậy.

“Làm vườn.” Cậu bé nhắc
lại. “Bố Tôm Bằm. Tớ là con bố
Tôm Bằm.”

(1) Nguyên văn là Tot Thompson, song cậu bé nói ngọng thành Tot Tompun.
Người dịch để phiên âm nhằm thể hiện điệu nói ngọng của cậu bé Nhánh. (ND)

Đoạn cậu bé mạnh dạn ngược lên lần nữa, khi
đón được nụ cười thân thiện trên khuôn mặt Nhí, cậu
đánh bạo hỏi:

“Còn đằng ấy?”

“Tớ là Nhí.” Cô bé trả lời rồi ngồi xuống cạnh cậu.
“Con bố Freeland.”

“Phi Lẻn⁽¹⁾.” Nhánh lặp lại.

“Freeland (Phờ-ri-len) chứ.” Nhí sửa.

“Phi Lẻn.” Nhánh nói.

“Cũng chả sao,” cô bé cười khúc khích, “chúng
mình cùng chơi đi. Đằng ấy chơi gì với sỏi à?”

“Chơi chuyên.” Cậu bé bèn nhặt năm viên sỏi trắng
xem xem nhau, tung lên và giơ lòng bàn tay ra hứng.
Trượt hai viên, Nhí cười giòn. Cậu bé cũng cười, sau
đó tung lại. Chẳng mấy chốc, hai đứa kết bạn, cùng
cười giòn, trò chuyện hơn hờ như quen thân đã hàng
tháng trời.

Nghe giọng hai đứa, mẹ Nhánh bước ra cửa, cô
thấy bạn mới của con chính là “tiểu thư ở dinh thự”.
Cô mỉm cười, quay vào nhà.

(1) Cậu bé nói ngọng tên “Freeland”. (BT)